

CATECHISMUS ZONDAG 39

Ds. D. Chr. Overduin 7 januari 1990

Catechismus zondag 39

Schriftlezing : Spreuken 30 : 1 - 17

Zingen : Psalm 25 : 3
 27 : 6
 68 : 13,15
Tien geb. des Heeren : 1, 3

De 39e Zondag.

VRAAG 104: Wat wil God in het vijfde gebod?

ANTWOORD: Dat ik mijn vader en mijn moeder, en allen die over mij gesteld zijn, alle eer, liefde en trouw bewijze, en mij hunner goede leer en straf met behoorlijke gehoorzaamheid onderwerpe, en ook met hun zwakheid en gebreken geduld hebbe, aangezien het Gode belieft, ons door hun hand te regeren.

CATECHISMUS ZONDAG 39

THEMA:

MIJN VADER

EN

MIJN MOEDER

Toen ik vanmiddag nog even de Heidelbergse catechismus nalas, dat vijfde gebod, en dat wat de Heidelberger daarover zegt, beving mij - dat begrijpt u - een stukje verdriet. *(Woensdag 3 januari 1990 overleed vader Overduin)* Het laatste wat mijn moeder en vader zongen in dit leven was:

"Denk aan 't vaderlijk meêdogen,
Heere, waarop ik biddend pleit."

En toen zei moeder tegen mij: "Ik kon het niet geloven, want hij zong zó dat je het buiten wel kon horen", want hij had geen stem meer.

U begrijpt dat wij in dit gebod allen afhankelijk zijn van Gods vaderlijke ontferming, van Zijn vergevende liefde, van Zijn onmetelijke trouw. Maar dat wilde ik zeggen, bij de overdenking van dit gebod, overviel mij ook een grote schroom, en dat betrof u - mij ook - maar ook u als gemeente. En mijn gedachten gingen daarheen: Heere wat is het groot dat U een kind een vader geeft, en een moeder. En wat is het in en in verdrietig als wij geen vader of geen moeder, of geen van beiden hebben. Ik dacht, dat is erger dan de dood, en erger dan dat je je vader naar het graf moet dragen. En daarom vroeg ik ook: "Heere geef mij toch verstand met Uw licht bestraald, want ik weet niet hoe ik het moet zeggen. Ik weet wel dat ik het verkeerd kan zeggen, maar hoe ik het goed moet zeggen, weet ik niet. Maar wilt U dan alstublieft diegenen, die hun vader of man zagen wegvallen, helpen. En wilt U degenen in ons midden, die òf door scheiding - die kinderen - òf voor degenen waar de gevolgen van de zonde zo ingrijpend waren, dat vader als vader wegviel, helpen. Want dat hebben zij en wij allen zo hard nodig".

Mijn vader en mijn moeder.

CATECHISMUS ZONDAG 39

Daar kun je op verschillende manieren over praten. Op een natuurlijke manier - laat ik het liever noemen op een biologische manier - en op een christelijke manier, een Bijbelse manier. Ik kan en mag niet stellen dat er buiten de kerk geen vaders en geen moeders zijn. En dat er binnen de muren van de kerk alleen maar vaders en moeders zijn. Dat mag ik niet stellen. Ik mag ook niet zeggen dat er buiten de kerk geen kinderen zijn, en in de kerk wel. Dat mag ik ook niet zeggen. Ik mag wel zeggen dat het bederf van het beste, wordt door de zonde het slechtste. En juist op die gemeenschap, vader - moeder - kinderen, legt de duivel het aan, om ons boze hart aan te sporen tot het kwaad. En nog hoor ik de aandoenlijke stem van mijn oudoom als hij bij bepaalde gelegenheden ons toesprak, en zei: "O heb toch lief zolang gij kunt. Want de ure komt en de ure slaat, dat gij aan het graf der uwe staat". En dan keken we elkaar stilletjes zo aan, kinderen naar de ouders, en je nam je veel goeds voor. Maar of je het ook uit kon voeren?

Vaders en moeders.

Daar kun je over spreken, zoals ik al zei, een man en een vrouw hebben elkaar in het leven gevonden, gekozen. En laten we aannemen, want dat kun je aan de buitenkant niet altijd zien, dat ze elkaar gekozen hebben in liefde, en elkaar als uit de hand van de Heere hebben mogen ontvangen.

Nu kun je zeggen, die vader en die moeder dat is een twee-eenheid geworden, en de vrucht daarvan kan zijn een kind, kinderen, doordat zij samen gemeenschap hadden. En laten we hopen dat er meer was dan dat, een hartelijke liefde ten aanzien van elkaar. Zo zou je kunnen spreken over een vader en een moeder, een man en een vrouw die elkaar hebben gekozen, om elkaar geven - dat is veel te zwak gezegd trouwens - en die middellijkerwijs de verwekkers zijn van het nieuwe leven, het kind. Als een soort bezegeling van hun liefde.

Maar als er nu meer niet over te zeggen zou zijn, ja dan kun je een verhaal vertellen zoals ze op school vertellen, zoals je misschien in de boekjes leest, hoe dat allemaal toegaat en wat de gevolgen zijn. Maar het is ergens allemaal heel steriel, zo koud, zo weinig zeggend. Hoewel er een tijd kan zijn in het leven van de jonge mens, dat hij met graagte alles wil weten, naar de wortels van zijn bestaan zoekt, naar zijn vader en zijn moeder kijkt en er een vage bewustheid komt, oh zij hebben dus op een bepaald moment gemeenschap gehad, en toen is mijn moeder zwanger geworden, en toen ben ik geboren. Bij de één dringen zich zulke dingen eerder op dan bij de ander. Ik was denk ik al twaalf jaar - ik kan het me nu haast niet voorstellen - dat ik mijn armen om mijn moeder heen sloeg en zei: "Moeder, wat ben je toch dik, je lijkt precies tante die en die". Dat was zo'n grote ronde vrouw. Maar ik had niet in de gaten dat er een kindje geboren zou worden. Maar goed, dat is voor ieder verschillend, en vooral in deze tijd is de jeugd heel vroeg bij, zoals men dat noemt.

Ik zei al, er is veel meer, vaders, moeders, kinderen, er is veel meer. Wat ik nu zeggen ga, hoop ik, dat een ieder dat mag aanvoelen in de bedoeling, de betekenis. Want ik heb al gezegd, wij hebben allen nodig, juist hier in de gemeente, de praktijk van wat we zongen:

"Denk aan 't vaderlijk meêdogen,
Heere, waarop ik biddend pleit:

CATECHISMUS ZONDAG 39

milde handen, vriend'lijk' ogen
zijn bij U van eeuwigheid."

Ik bedoel, als u of ik voelen, ik kan hier niet mee mee, dan vraag ik u te gedenken aan het Woord: Indien ons hart ons veroordeelt, vaders en moeders - het mijne wel - God is meerder dan ons hart, en Hij kent alle dingen. Indien ons hart ons niet veroordeelt zo hebben wij vrijmoedigheid tot God.

Ik zeg dit daarom, omdat ik aan wil wijzen wat Gó d eigenlijk bedoelt met mijn vader, met mijn moeder, en ik ben inmiddels ook vader, al een oudere vader, en er zijn er veel meer in ons midden, en moeders. Wat God daarmee bedoelt, en wat we ten volle gestalte zien krijgen in die allerliefste Zaligmaker. Die altijd was in de dingen van Zijn Vader, en die Zijn ouders onderdanig was in alle goede dingen. Opdat we bij Hem zouden schuilen met onze schuld, maar ook uit Hem die genade zouden mogen ontvangen om onze wankelende gangen gericht te zien op het spoor in Zijn Woord vervat.

We hadden het vanmorgen over Jozef, dat hij zo bedroefd was en op het aangezicht van zijn vader viel, weende en hem kuste. Die Jozef heeft lang daarvoor gedroomd, en daar waren de broers heel boos om. Vooral toen hij zijn tweede droom vertelde. Hij zag de zon en de maan en elf sterren, en die neigden zich voor hem. Die bogen voor hem. En toen zijn vader dat hoorde, zei hij: "Jongen toch, zullen dan je vader en je moeder komen om voor jou te buigen?" Maar, net als Maria, hij bewaarde deze woorden in zijn hart. Dát wil ik daaruit noemen: Jozef zag de zon en de maan, vader en moeder. God liet hem dat zien. Vader als de zon, en moeder als de maan. En nu zijn we op weg naar het land van de belofte. Nu komen we tot het Woord en in het Woord.

God heeft een grens gesteld aan de duisternis. Hij heeft de zon gegeven voor de dag, en de maan tot een licht voor de nacht. Mijn vader en mijn moeder, die kan en mag ik niet zien uitsluitend als mijn verwekker, als mijn draagster, draagmoeder. Mijn vader en mijn moeder zijn niet de genereerders van mij en u. Ik weet wel, je leest: "En Adam bekende Eva, zijn huisvrouw, en ze werd bevrucht en baarde", maar daar is niet alles mee gezegd. Er is licht in het donker, vader en moeder zijn naar Gods bedoeling drager en draagster van licht.

Ja, maar het zijn toch mensen? Jazeker, de catechismus spreekt zelfs over hun zwakheid en hun gebreken. En vaders en moeders zelf zingen: "Denk aan 't vaderlijk meêdogen", voor zichzelf, "Sla mijn zonden nimmer gâ". Vaders en moeders zelf zeggen: "Ik ben onnut, ik heb niet dit, ik heb niet zo, ik heb niet genoeg, hoe dan ook". Maar dat is wat anders. Dat is in onze verhouding tegenover de Heere, daar is alles te kort, alles schuld. Maar ik heb het over het geheim van het licht, mijn vader en mijn moeder zijn - en ik hoop dat we dat mogen zeggen, al zijn er in ons midden die dat niet kunnen zeggen - waar God het in Zijn erbarming geeft, op weg naar het land dat God beloofd heeft, het land van Immanuël.

Als dat zo mag zijn, dan hebben wij een zon en een maan gekregen. Dan is er iets in de geslachten verder gedragen, de boodschap van het heil. De boodschap van de verlenging van de dagen. De boodschap: "Kom ga met ons en doe als wij". Waar God ons begenadigde door ons een vader en een moeder te geven, in wier hart het licht ontstoken werd midden in het donker, daar hebben wij meer dan een draagmoeder en

CATECHISMUS ZONDAG 39

een verwekker die ons op een bepaald moment hebben verwekt. Dan hebben wij een stukje licht gekregen. Dan hebben zij ons van de vroege tijd aan, elk op zijn wijze, hoe dan ook, dat hoeft ook niet te bestaan in véél praten of láng praten, maar is er in alle gebrek en donkerheid iets geweest, soms van geslacht op geslacht, de God der vaders, dat ons heeft bereikt. In het simpele gebedje voor het eten, in het kindergebedje voor het slapen gaan. In een blijde vader en in een huilende vader, in een blijde moeder of in een verdrietige moeder.

Daar zijn van die signalen uitgegaan, van de zon en van de maan naar ons toe. Dingen die je nooit vergeet.

Zoals u begrijpt dat in deze dagen mijn gedachten vaak terug gaan ook, en dat ik ons in grote armoede en ellende, in de oorlog, nog bij elkaar zie zitten. En dat we zongen: "God heb ik lief, want die getrouwe Heer", en verder, en nog verder, totdat niemand meer zong, maar we het allemaal uitsnikten. Dat vergeet je nooit.

Kind, zoals je ook nooit toch kunt vergeten als vader bidt: "Ontferm U Heere, over onze kinderen. Dat ging misschien in wat andere bewoordingen. Ik hoor nog vanachter de deur: "Ontferm U over ons arme zaad". Dat zijn de geheimenissen die de één meer, de ander minder heeft in zijn leven. Want het kan ook iets zijn van een gebaar, een gezicht, een oogopslag. Maar in ieder geval is er een groot geheim in het 'mijn vader en mijn moeder'. En ik kan het niet reduceren tot een stukje biologie. Ik kan het niet reduceren tot gehoorzaamheid en eren van je vader en je moeder, wat ook buiten de kerk wel bekend is en gevonden wordt. Ik moet meer spreken over het geheim, dat wonderlijke geheim. Dat God jou en mij, die en die vader gegeven heeft. Ik kan mij niet heugen dat mijn vader ooit vroeg: "En, ben je al bekeerd?" Nee, hij zei eerder: "Dat merk ik wel". Ik kan me niet herinneren dat mijn vader thuis in die zin een preker was. Toch was je je als kind diep bewust van het licht, van een straal door alles heen die je ziel bereikte.

God, vader, moeder, ik. En dat is nu eigenlijk het wonderbare, mijn vader en mijn moeder. Dat is ook de grenzeloze oppervlakkigheid van ons mensen in deze eeuw, en in deze tijd, dat wij de geheimen, de signalen van het land van Immanuël niet achten. Dat wij wel goed thuis zijn hoe ik geworden ben, en wat mijn vader daarvoor gedaan heeft, en mijn moeder, maar dat er zo weinig gevonden wordt het licht. Dat soms van geslacht tot geslacht werd doorgestraald naar ons toe.

Ja, mijn vader en mijn moeder, die hebben wij van God ontvangen. En daarin is iets van het licht. Daarin kwam ook de boodschap tot ons: Of de Heere vrezen en het zal ons welgaan, en zo niet, het zal ons kwalijk gaan. En het waren die signalen van ernst, van liefde, gewoon, die soms het hart van het kind ook betrokken op die geheimen van het land dat God beloofd heeft. Een land van louter licht. Een land waar alle tranen van de ogen worden afgewist, en waar God zal zijn Alles, en in allen.

Soms kwam er zelfs jaloersheid, had ik ook maar dat wat mijn moeder of mijn vader, of mijn vaders hadden. Zo zijn nu die vader en die moeder midden in de duisternis, midden in dat geweld waarin de boze alles op alles zet om alles te vernietigen, midden in dat uitzichtloze van het leven - want heus, het oog wordt niet verzadigd met zien, en het oor wordt niet vervuld met horen - zijn zij door Gods grote genade met al hun gebreken en zwakheden, door God gegeven en bedoelt als povere liederen, máár liederen die op weg zijn naar dat land, naar Kanaän, naar de Bron, naar het land van melk en honing.

CATECHISMUS ZONDAG 39

Ik weet, een kind kan vaak heel veel dingen noemen. Dát deugde niet, dát deugde niet, dát was niet in orde. Is er nu ook nog iets anders te noemen? Heb je nu ook temidden van al die zwakheden en al die gebreken die je in vader en moeder ziet, - ik denk als we op ons plaats zijn dat we dat dan niet zo zien, maar goed - heb je dan nooit iets van dat andere, van dat licht, van die wijzers gezien? Ervaren in je hart?

Mijn vader en mijn moeder, die mij een naam hebben gegeven.

Maar daar heb je het al weer, die mij in hún armoede, in hún onvermogen gedragen hebben voor het aangezicht van God! "Zonne der gerechtigheid, bestraal het met Uw licht altijd". Dat betekent wat. Dat betekent zo ontzaglijk veel dat dat gebeurd is. Wanneer ze het niet uit bijgelovigheid of gewoonte hebben gedaan, maar in de hoop op de levende God. Zo zijn vaders en moeders, kleinen en groten, begaafden of niet begaafden, naar Gods bedoelen heenwijzers en bakens. Zodat misschien, als je groter wordt, je God de Heere mag danken voor je vader en je moeder. Niet dat zij tot afgoden zouden worden van verering. Er staat: Eert uw vader en uw moeder, eren. Dat is het goede woord, hen als zodanig leren herkennen.

Geliefde gemeente, ik hoop dat wij daar ook iets van mogen weten.

Hoe te midden van alle menselijkheid en ook gebrokenheid, zondigheid, er toch iets is mogen doordringen, mijn vader en mijn moeder waren op weg. En zij wilden mij gaarne meenemen op die weg naar Sion. Ze wisten het wel dat hun kinderen, net als zichzelf, midden in de dood, ja aan de verdoemenis zelf onderworpen waren. Maar zij wisten ook van die grote Vader in de hemel, die de Schepper is van Jacob, de Formeerder van Israël. En met die wetenschap, dat geloof, die eeuwige Vader hebben zij vriendelijk of gestreng gezegd: "Kom om uws levens wil, mijn kind. Om uws levens wil, kom, ga met ons. Want wij hebben de boodschap nodig, de boodschap van de eeuwige Vader van de Heere Jezus Christus. De boodschap ook van de verzoening. Die al onze ongerechtigheden vergeeft. De boodschap van de Heilige Geest, die het hart ontsluit en de ogen opent".

Mijn vader en mijn moeder, door God gegeven.

Er zitten hier oude vaders in ons midden die nog weten van hun vader en van hun moeder. Die, als het te pas komt, die signalen weer doorgeven aan het volgende geslacht. Die zeggen - in de oren van het kleine of jongere kind misschien wel tot vervelens toe, dat kan wel eens - en doorgeven: "Dat zei je grootmoeder, dát zei je grootvader, en ook je overgrootvader heeft het beleden: Op Uw zaligheid wacht ik, HEERE!"

Mijn vader en mijn moeder.

Hoor je dat kinderen? Ik ben ook een kind geweest, en een ondeugend kind, dat weet ik nog wel. En soms komen er dingen in je gedachten die je allang vergeten was. Je moet niet denken, daar staat nu een eerder van zijn vader en van zijn moeder. Ik en jullie en wij, wij hebben vergeving nodig van al onze overtredingen. En toch mogen we elkaar waarschuwen. God zal alle tranen van de ogen afwissen, daar zullen ook de tranen bij zijn, kind, om jou geschreid, uitwendig of inwendig. Het verdriet omdat je niet luisteren wilde naar de goede leer, de goede raad. Eigenlijk dat je niet luisteren wilde naar het Woord dat de God onzer vaders tot ons deed komen, naar Zijn bijzondere voorzienigheid.

CATECHISMUS ZONDAG 39

Ik wil je zeggen, het is zo smartelijk, ik weet het van menigeen die later zei: "Kon ik nog eens één keer mijn vader spreken, of mijn moeder. Eén keer, al was het nog zo kort, om te zeggen: Vader ik heb gezondigd, tegen de hemel en tegen u". En als God dat niet van een mens zou wegnemen, dan ga je eraan onder, echt waar. Dat heb ik gezien in de praktijk van het leven. Ook al weet ik dat de Heere me daarvoor heeft bewaard, maar ik heb het gezien en gemerkt. Als je dan geen verzoening vindt en zoekt in de Heere Jezus Christus, kun je het niet dragen. Want alleen in Hem is de uitkomst.

Maar daarom mag je elkaar wel toeroepen:

"Wil toch niet stug gelijk een paard weerstreven,
of als een muil, door domheid voortgedreven.
Gebit en toom, door 's mensen hand bestierd,
beteug'len 't woest en redeloos gediert'.
Laat zulk een dwang voor u niet nodig wezen.
Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen."

Want het komt terug. Ik hoor mijn vadertje nog zeggen: "Misschien lig ik allang in het graf, en dat de Heere doorgaat". Dat is ook waar. Maar hoe groot is het als we hier in onze gezonde dagen, jongens en meisjes, vaders en moeders, weten mogen, ik heb een vader gekregen en een moeder, die van zichzelf belijden: "Ik ben tot hinken en tot zinken ieder ogenblik gereed", maar die nochtans mij iets hebben toebetrouwd, in alle eenvoud, van het geheim. Van het land waar de zon nooit ondergaat. En waar de Heere is, en waar de vreemdelingschap is vergeten. O, wat is dat groot.

Wij zijn als duisterlingen geneigd om altijd het duistere te zoeken, het negatieve. Maar God geve ons dat er toch ook die ruimte mag zijn om te zeggen: Ja ik weet dat, ik voel wat je bedoelt. Ik weet dat mijn vadertje aan mij dacht als ik al lag te slapen, en hij bad. Ik weet dat hij aan mij dacht als ik als klein kind in gevaarlijke omstandigheden verkeerde. Ik weet dat soms honderden keren op een dag de gedachten door moedertje heenvlogen: Waar zou ze nu zijn? Waar zou hij nu zitten? Zou hij nog terug komen? Zou hij nog eens aan ons denken? Zou hij nog eens denken dat Gods Naam over hem werd aangeroepen?

Mijn vader en mijn moeder die van zichzelf niets durfden te zeggen: Ik ben zo'n goede vader, of: Ik ben zo'n goede moeder. Maar die door God verwaardigd werden om iets van het licht door te geven, omdat zij wisten: Ik deug niet, en mijn kinderen deugen niet. Wij zijn van het spoor afgegaan, maar Hij heeft gedacht aan Zijn genade, Zijn trouw aan Israël nooit gekrenkt. Ach, dat we zo mogen stamelen: Mijn vader en mijn moeder. Ze zijn niet alleen de verwekkers van mij. Ik zal niet in brute overmoed zeggen: "Ik heb er toch niet om gevraagd om op deze wereld gezet te worden?" Maar, o God, laat ons hen zien in eerbied, in liefde en in trouw. In datgene wat U ze schonk.

Ik moet nog iets zeggen voor wij naar huis gaan, en de woorden zullen we nog bij leven en welzijn wel een keer nalezen. Als nu je vader weggelopen is, of je moeder? Of als je vader nu geen lichtstraaltje, als een zon of een maan, heeft doorgegeven? Maar dat je in bitterheid en in wanhoop denkt: Had ik hem of haar maar nooit gekend, hij heeft, of, zij heeft mijn leven verwoest. Ik kan mijn moeder of mijn vader niet eren. Wat dan? Als je in die innerlijke strijd en verdriet weet: Zij is mijn moeder, hij is mijn vader, en, goed of slecht, God zegt: "Eer je vader en je moeder". Wat moet ik?

CATECHISMUS ZONDAG 39

Ik heb daarover zo vaak gedacht, gebeden, uitgezien: "Heere, ik ben geen man om een christelijk antwoordje te geven. Je moet dit, je moet dat. En als je dat niet kunt dan" En het is heel ernstig. Maar ik zocht een antwoord op de bezwaren van buiten, je moet dit! Jullie, jij bent een farizeeër. Hoe kun je dit of dat, je moet zus en je moet zo, liefde! En toen kwam ik bij het Woord van God, om de smader wat te antwoorden. "Er is een tijd om lief te hebben, en er is een tijd om te haten". Maar ik hoop dat God het goed maakt, want in de haat kan het niet blijven. Er is een tijd om te haten, geen eeuwigheid. Dat is de hel, eeuwig haten.

Een tijd. En om de zonde te haten is het al-tijd. Ik kan het zo goed verstaan wat een beroering er kan zijn in de levens van kinderen waar het zonnetje is gedoofd, en het licht uitgegaan is. Maar er is nóg een Vader, en een Moeder. Er is een Vader in de hemel, en er is een Moeder, de kerk. Eer je Vader en je Moeder, en vlucht met alle nood, met alle niet weten naar Hem. Klaag Hem alle nood, want wij kunnen niet blijven op één punt. Er is een tijd van geboren te worden en een tijd van sterven, een tijd van oorlog en een tijd van vrede, een tijd om lief te hebben en een tijd om te haten, een tijd om te omhelzen en een tijd om verre te zijn van omhelzen.

Ik ben geen mens die een pasklaar antwoord weet. Maar in het algemeen zou ik willen zeggen tot de kinderen, en dan aan allemaal: Kinderen wij hebben dat ernstige woord gelezen: "Het oog dat de vader bespot of de gehoorzaamheid aan de moeder veracht, dat zullen de raven der beek uitpikken, en des arends jongen zullen het eten". Dan ben je blind, dan wordt je blind. Dat is erg!

En de dagen verlengt. Dat is de boodschap van de Vader, van God. Uw dagen verlengd worden tot de eeuwige dag er op volgt. Dat is het. Al zou je jong moeten sterven, dit is waarachtig waar, je dagen worden eeuwig verlengd. Door de grote genade, wanneer het licht in onze harten mocht schijnen van Hem die gezegd heeft: "Ik ben een Licht, in de wereld gekomen. Opdat een ieder die in Mij gelooft in de duisternis niet blijve". Hij, die Verzoener van onze zonden, die alles, alles op Zich genomen heeft, ook de gehoorzaamheid en de on-gehoorzaamheid van mensen. Bij Hem te mogen schuilen, dat bidden wij elkaar toe.

Bij ons is het toch al te laat, bij Hem is het nooit te laat. Wij zijn toch van onszelf verloren, maar Hij zoekt het verlorene en het weggedrevene. Eer je vader en je moeder op aarde. Geef ere de Heere onze God en Vader, eer Hij het donker maakt, en we onze voeten stoten aan de schemerende bergen. Bij Hem is vergeving.

Hij helpe u en mij, ons allemaal, opdat wij niet in onze oppervlakkige kortzichtigheid net doen alsof het niets is, wanneer wij zingen: "De God van onze vaders."

AMEN

CATECHISMUS ZONDAG 39

VERLOST

Vader Overduin is niet meer, maar mag ik het zo wel schrijven?

't Is wel waar woensdag 3 januari stierf deze man en vader. Echter, midden in de leegte en het verdriet, kreeg ik een kaart van een broeder en zuster. Daar las ik: Jezus leeft!

Ook vader Overduin leeft, in Hem.

Op de voorzijde van de kaart stond: Laat ons opzien op tot Jezus, de Beginner en Voleinder van het geloof (zie bladzijde vooraan).

Dat Woord is ons tot grote troost. Onze ontslapenen leven in Hem! Zij zullen de dood niet zien in der eeuwigheid.

Vader Overduin nam een grote plaats onder ons in. Met 'ons' bedoel ik het gezin, de gemeente te Hilversum, en zoveel anderen voor wie hij een baken mocht zijn op de woelige levenszee.

Als kind mag ik zeggen: Wij hadden een vader, oprecht, Godvrezende, en wijkende van het kwaad. Een vader die ons voorging in het Woord der genade van onze Heere Jezus Christus. Een vader, die niet speculeerde op onze mogelijkheden, maar die ons confronteerde met de ernst van het eeuwig Evangelie.

Het Evangelie met de boodschap: Het is volbracht! Hierin mocht hij standvastig en onbeweeglijk zijn.

Zulk een boodschap had de liefde van z'n hart. Met grote blijdschap kon hij daaruit spreken en naar luisteren.

Zo mocht hij in ons midden, gedurende vele jaren, tijdens vakantie-weeken, later na de bediening van het Heilig Avondmaal, een Woord van waarachtige troost spreken.

Zelf noemde hij het, met de apostel Paulus: Die ons vertroost in al onze verdrukkingen, opdat wij zouden kunnen vertroosten degenen, die in allerlei verdrukkingen zijn, met welke wijzelf van God vertroost worden

Voor velen mocht dat gesproken woord tot rijke zegen zijn. Ouden en jongen werden blij met de boodschap van de vrede.

De Naam des HEEREN zij de dank!

(.....)

We begonnen de (begrafenis)dienst met het zingen van: Die hoop moet al ons leed verzachten

(.....)

De meditatie die ik mocht houden was uit Psalm 73 : 26 en Romeinen 8 : 38a.

Bezwijkt mijn vlees en mijn hart, zo is God de Rotssteen mijns harten, en mijn Deel in eeuwigheid. Want ik ben verzekerd

(.....)

De laatste preek van vader ging over de woorden: Troost elkander met deze woorden: Alsdan zullen wij altijd bij de Heere zijn!

(.....)

In de Hilversumse gemeente lag het hart van vader.

(.....)

Vader mocht de leeftijd van 77 jaren bereiken. Zoon Willem ging vóór. Twee van de twaalf mochten binnenkomen, niet op grond van enige verdienste hunnerzijds, maar om de verdienste van onze Heere en Zaligmaker!

O, mogen wij allen voor Jezus eens staan!

CATECHISMUS ZONDAG 39

Dan heffen wij juichend de jubeltoon aan!

(.....)

Immer voorwaarts! Hij leeft!

(Uit: "Om 's HEEREN huis", januari 1990)